

תארם הושך שומרו של הקביה במעשה בראשית ר' יוסי עדן עמניק לו לאדם עמדה חרשה שעולמו של הקביה: וזה נתנו לו כתר מלכות רבבו את הסכיבת והדביבו, אותה חתיכים, אם לא תמשלו בה, היא תשעבד ארכוס.

עמ' עיון בתנ"ר תשע"ט

ברשות היוצרים האדם מכיר את המיציאות כמו שהיא והוא בא להשתמש במיטבות הרמונייסטיות כדי להשתדר, אֶת-הָרָע מפניהם והוא עליון. וכך יריעות הנוא מראילסיטון ואנו נמלת הדעת בתרבות הנוצרות פנים בנפשנו מול הרע. גישתו הליברטינית מוסרית היא, וגשורה רע ואגני אנרגיה, מפלושה-בכון ואגני חכמה פוליטי-סוציאליסטי. ואמר בלבו: ישנו רע ואגני אנרגיה, מפלושה-בכון ואגני חכמה פוליטי-סוציאליסטי, והן פוגזין בו הגשמה ותלויות פלאם נורמה לדיין את המשפט השרי. יושתו נעה תקופה של אהלה פשיטה: מה עישת היגיינה וכובלו ז' נמיישר היה. בקדמתו הכרוב נגעתק מכחונת פשיטה הדרתית שאון בינוין אל' טנייר לבלצ'י. ואטסק לאנשicity. הצעיה מגוזחת עכשוו בששתה של ההלכת המשותה, וווכבת סחו-יסחר למשמיה יוויזיט. אֶת-אלתית-אֶת-ה-אה: מה מהוריים יהוריים את האדם. וביפוי זו בחבבה ההדרת והעלמיה, וחוב וטפרה, או צבונו תווית על ררכי הקהילה הרטולות, ביפויו יסיטר ויתר. אֶת-אל' גנו כהשכל קומץ עליון. אנו שוואים לא. לסתות הרע אל' רדר אדום אשר בה ילק כהשכל קומץ עליון. אֶת-ינתגר האדם בעת צרה ז' מה יעשה אדים ולא מוקם בסטרו ז'

3. התשובה ההלכתית לשאלת זו פשטota מאידך. ליטוראים באים כדי לירום את האדם, לטהר את רוחו ולקיים. נלקחות את מהותם ווליגיותם מכלי מסורתם והסידורם. לפצע את מחששו ולנתקן את מושגיהם באשר להרחבת השם. ההלכה מלמדת אותנו כי עות פלילי הוא בימי בעיל-הסידור להרשות את מוכובו לכלת לאיבוד ולהשרא ללא משמעו מוטב. הסידור הובילנו לערום דבר-מה לאדם, כדי לפסח לאורו מן-חוותה, מן-גאותה והשלות-הנפש. מחוכו ציריך הסובל לעולו לגאל אוורה בן-תורה וכו'. "עת צרה- היא אעלעכַר, ומונגה יושפַר" — כלומרה, מזוקק ומאוריה, טהור וכו'. החרזה עצמה ירושת תשועת עולם, יזכה לתהגבשות והותלות שאין דוגמתן בעול נטול-סבל. מחרוז-השלילה צומת החיבור. מחרוז-האנטרכיה מהמצatzת ההיינואה מתוחנת הלהחות- הקווים מתגללה קitos חזש. על תגונבה. רוחנית בכירה מצד ואדם לצורו כי: חבאו העירות החדרה באמירה: "בצער לך ומצערך כל הדברים האלה... ושבת עד ה' אל-להריך". הすべ מוחיב את האדם לשוב בחשובה שלימה אל ואילרhom. החרזה גערת נערת. ל.בו - אוחנו לתשובה. ומהי התשובה אם לא החדרשה? וגאולו

הרורה. דידיעה אמרתית הودה שהאושר האמתי שהוא
דידיעת זו של כל מירען, ואל עכירותו
לאדם שם יוסרין מכל יוסרין הלאו, אלא
שהיה איזיב מדרמה כי מנג' האשור המודמים
הלאו הם התקלתי, בוגון הבריאות יהוועשר
ווגאניגס כל זונן שהייה ייעוז את ה' על פיי
ההבדרים לא באדרך העזין, ופאליך בגבור אותם
המוכבות ואמר אומץ הדבירים, וזה הוא עניין
אמרו לשמע איזן שמעתיך ועתה ענייני רארת על
כז אמאס ומונחתי על עפר ואפר²⁸, עניין
ההבדרים כמי' העניין, על כז אמאס כל אשר
ההיינט מהוואו ומונחתי היוחי בטור עפר
ווארוף כמי' שהובנה מצבוי²⁹ והוא יושב בחוץ
ההארך³⁰. ובגלל אמרתו זו האחרונה המורה
על החשכה הנזוכה גאנדר בעסנער לוך כי לא
ברעם ליל' יאנטער זונען דערער איזוב זונען.

.3

שרהית איזיב המוסלה והגסלה היא מס' ססואת
שאנטגון, ב-1, כלומר שהוא ממש לא באור השקסנות
כני אודם בהשחתות וכבר דיעת מאמר אחד
מהם בפרקוש, איזיב לא היה ולא גברא איזיב
כישל הינה¹, ושהב שבח טרנער וונגרה
ושגרה כבשעת השהייה לא דע לו לא זומן אל
מקרא, אלא אחר החכם אמר שהה בימי
הՁבות, ואחד אמר טהיה בימי משה, ואחד
אמר שהה בימי דוד², ואחד אמר שהו
היה מעלי בבל, וזה ממה שמחזק דברי מי
שאמר שגרה לא לא היה ולא גברא, כללו של
דבר בון יהוה בון לא היה, הרי בכוונא
בפראודע ובמצו תמיד נבוגו כל החוקרים
מגביהם, עד אמרו בדיעתיה כי השחתות
מה שסביר הוכרי לדר³, כלומר מה שהאבם
הצידוק השלם⁴ ישר המעשים ריא החנוך
ביזורך, באים עליין יסורים גודלים תוכסם
ברילושו בוגנו וונגרו לא חחסן מהכייב אין
ולפי שמי השחתות כלומר אם היה או לא
הירה, והוות והבריות שהקדירים אותו, ומולד נדרן
החסוט ודברי היה לשון ומיסטרו בדין, כל זה
משאל בולו ספק איאל כל בעל שבל, אלא שואן
שטליטים בו גמלאותו ודוברים שהם כבשווון של
עלים גומדיין, ובונגרה ברו כו שקיוחה גודלותו,
הנגן מוכדר ביריות אמתיהם לא מלילה מהם⁵
לך דברי חכם אשר העירוני על כל מז'

גרא אוניברסיטי ירושלים

א. היהדות בחברה לחוף מטבחים בעולם שטוע ומכותר על ידי יסורי-קים ובבקשה מענה לחידת-פלאים של הסבל השולט. — למראות-עין. — שלטון ביל מצלם, הגעה לידי סוחה והגדירה הדשה בגונע. לבעה זו יש בהם מן הרחובות וההעמקה נס' יהוד. העמדת שאלת הסבל מונעת היהדות אפסריה היא בשתי דימויות נפרדות: גורל ויורד. הדחדה הבהירת תמיון בין קיום גובל ליקום יועדי, בין "אני" ל"יד-הגורל לה'אנני" בזיהויו. בהבחנה זו צפונת חורת הסבל של

קומות גורלו – ביצירז זהו קורות מארוכה, בחגוניותה – על רחרח זעבון-בל – שלוב בשירותה חוקיות. ובכנותה, נסלהת-משמעותה כו"ז ותכלית, ומשועבד להכינה טבבה – שלטקה נדניה – והיד ההשגהה מבלי מושע מלטה בעשו ולא כעשותן. לדיחיה הע. מומת אובייקט לה'יאנ'ס הורולו.

כ. הדר�ו, ע. מומת אובייקט לה'יאנ'ס הורולו. הדר�ו, כי הרע לא לאל טיטשוט ולחולב, וכיו' כל ובוין להפרה ערכם של גיגיון הפלוג שבקים א' ביא את האדים לא לידי מנוחת-הנפש ולא לידי תפיסת-הטוד האיכטנסן ציאל. הרע הוא עובדה שאין להכחיש. ישנו רע, ישנו סבל שנשנס טו-ישאל והופת בזולו. ישנו רע שורצוה להסתוע את עצמו על ידי היחס-ההדע, מן הקרע שבוחיה על זדי רומנטיזציה של יי'ריאנ'ס. א' אלא שוטה והורה הווית. א' ואשר להחכר על מילצת הרע במחשכה פילוסופית-סקופלטטיבית. לכן הכרעה והירוח, כי א' אמא' השקו' בעממי' גורילות פפאה, לשוא' בקש את מהרין בעיטה בהריך מסגרת המשכבה הסקובלטטיבית, כי לעולם לא מזאננו. ועוד'י כי בעיטה של התורה – על היזור השהה טב' מאד', אמתות ה'יא' אלום אין. האמר אל' מביבנת הצעצה האיביג-סוציאט של היוצר. בהסתכלות החקיקת של האדם הסופי אין הטופ המוחלט שביבציה הדשה. הניגוד בולט בדורו או בדורו נחסם ביכטול. ישנו רע שלא ניתן לפרוש והבוגר. רק חפץ העולם בשלהמו יכול לאפשר לאדם את הצעצה תלון מורת' הכבול. האם, אבל כל צו' ששותת האדים מצמצמת ומופרסת ה'יא', אוין הוא ר'אה: אלא כסוטם בודדים בדרמה הקסומית ובעלילה הכריבה של ההיסטוריה. א' ואשר לו להזכיר תוך כדי כבשונו של הרע ולהזכיר השטבול. מש'ל, תוך הדבר דומה? לאדם המסתכל בשתי הדר'. מעשיה-חושב, שאירוע מרכיב עז'ין ר'אלם עלי'. – מזו' השמאלי. האם הבטה צו' מהריך מוקור הויה א'יסטייטית נשגבה? לדאכונגנו הגדיל, א'נו וראים את העולם מסטרו השמאלי; לפיכך אין בדנו על הטעות של פועלות הקב'ה.

לא ניגנה לפתוחן אין עלייה נשובה. נ. בידמינטיה השניה של-קיטים האדים — הייעוד — לובשת שאלת-החסכלה חדשה. קיטים יוציאו — כיצד? זו קיטום פועל כלפי אדם ניגב לעומת הסביבה, שהשלה ביה, מתקדם הבנתה יהודית ו谔נית. חרותו וככלתו שלא לסתה במאקרו עם החוץ. זאת עצמהו, ועצמאותו. סיסמתה "האנוי" הייעודי היא: "על ברוחך אתה גולד, ועל ברוחך אתה גולד, מות אל ברכינר, חוףשי תחתה זה". האדים נולד אובייקט, מה כובייקט. אבל ביכולתו לחוין סובייקט, ביציר וחחדש. המסתער על היין והחומר והאנדרט ביזונאל והחרוג מכך אובייקטומי אל הפעילות הייצרגניות. תודחו של האדם בעולמה על פי הייצירות, היא להפוך גורל ליעוד; קיטום מופעל ובושב לקיטום פועל משפטו; קיטם מוחך אובייקט, מבוכחה ואלואת-הנורא — לkitום מלא רצון, מעוז ויזום. ברכותו יתרכז ברכותיו לזרען חמי. יוכחה את כל תפיריו: "ברור ורווי ומלאו את אארץ כבשחה".

4. ויסטר משה פניו

דברי הגמרא במסכת ברכות על שאלת משה רבנו - "הזרעני נא את דרכך", פוחחים לפניו כוון מפתח מעמיק. הגמרא מפרש את מותו של החותן הנכוי שהקבר' נגלה לו למשה בנו בתחילת דרכו. על הפסוק: "יזור והנה הסנה עבר באש והסנה איננו אָלָ... וסתור משה פניו כי ייא מוביט אל הא'להות" (שמות ג, ב-ה), אמרות הגמרא:

אמר רב כי שמואל בר חמני אמר וכי יונתן: בשכר שלוש זכה לא לשולש. בשכר ויסטר משה פניו זכה לקטלר פנים, בשכר כי זכה לא זכה ליריראו מגש אלוי" (שמות לה, ל); בשכר "מהביס" זכה ליריראו מגש אלוי" (כדרבר ב, ח).

בקראיה שחתה ניתן להבין שני הדברים הרשוניים הם בוגר "מידה ונגד מידה": בשכר ויסטר משה פניו - זכה לקטלר פנים, היינו קריינו ההרה, שאמא. כי קץ ערד פניו (שמות לד, טט); בשכר כי ירא זכה ליריראו מגש אלוי" (שמות לה, ל) - קלומר שהקדים ול' ישרא' ירא מגש אלוי" (בוגר). ולבסוף את קרני ההור שערתו.

אבל מה פשו של הדבר השלישי, בשכר "מהביס" זכה לירקנתה ה'יביט'? אם מידה טוביה היא זו לא להבהיר על המראה האילתי, איך יתכן לומר ששכרו של הנגע מהליך הוא "תמןת ה'יביט"? והלא אין ראוי לומר דבר זה נחשך שכר ודבר יקר הוא, מהה נגע משה מהליך מה מה פחד? ולמה מגש לו שכר על העמינות ועל פחדו?

אותה תעלומה מציקה שאלה הנהן לו למשה רשות כל ימי חייו - את פרתונה וצחה הקב"ה במלות לו. בפסקו המבטים את מידת הרדרין: כי ייא מוביט אל מהביט, מוביט שם אידיהם, המבטים את מידת הרדרין; כי קץ ערד מוגביס אל האילתי. רצה הקב"ה להעלות למשה מעבר ומעל מגבלות שאורו ריצרים, כדי שיוול להזרו לתקד שוד שם אידיהם. וראה את סלנותו האידם לא מוזית ראייתו של האדם, כי אם מנקודות מכותו של הבורא יתרור, ויצין מהורי הפגוד והחוסם בפני האנושי את הבנת דרכי ההשגה הבלתי. אבל כל משה סר: יוסתר משה נבו, כי ייא מוביט אל האילתי. משא, שכל ימיו נתירס בשאלת זו, ורטע וסירב להבהיר. כי ירא מגש אלוי" (יא). מהה פחרזילוא והי שליח האלים העומדת בבעל' המאכמי באיל אמרו דורך כאשר ביתהה לו הזרוניות לפוך את הכללים של השכל האנושי הכלוא בתוך והוור - הסטרור משה פניו. מרועי!

של האדם ומידת הרין

יש לומר שהוא הנותנת. משה ידע שאין לב אנוש אלא עם של כל אחד. הרו גם בדברים של יום יום רואנו שכשר ניתן להבין את תכליות צערו רוח וחולת, כי האב על צערו פג. הנה משל כמעט יולדות - הרומים מושיטים את תינוק שלהם לרופא כדי שיירקו אותו ויחסון אותו. הרוי הם שומעים את קול הבכי המעד על כל אבבו ובותלו של התינוק, ובכל זאת, אף שיש צביטה כלשהי בבל הזרה על רך, אין בה כדי להבהיר את שמתו של הזרה על כך שיילד מכך תחת החיסון המגן עליו מפני מחילות קשות...

ידע משה שאי אפשר להרוג מגבלות השכל האנושי ובכל זאת לשמר על לב בן אדם, לב הנרגש לצערו של הולך וכך עלי צערו. ומהו פחד משה רבנו, ולכן מהביס אל אילתי? כאשר ראה את הנגושים מיכן מבני תיאוקות ישראלים וdochפים אותם הלבנים, ראה את המצריים ופושטים תיאול של האילתי. וכך ראה את תוקת תווים נשממו עלתה תביעה ונעה לפניו כייס והכבד: "למה הרים להם זה הזה?", וכל כלו התקומם רדי לעשות להציג מה שנינתן להציג. אבל אם את הלב הזה יאפר, הלא לא יהיה עוד בן אדם, חילתה מה ירא משה?

והירודים וההסברים הנගנים על ידי קזרי השכל וקטני המוחן משתי'ים וחודשים ובשות אנט ווגומיים לאוישות ואפלו לאוכרוית, רחמנא ליצפן. קל והוא אוילו ניתן לאדם להבין באמצעות את דרכיך מידת הרין כי אז היה אבד את צלם האדם. لكن ויסטר משה פניו, ולבן אמר הנכיא כלש שנים לאחר מכן: "ישב בדור ודור". אין לשכל האדם באשר הוא אדם מבו למדת הרין. שער זה חסם חתומות הווא: "פוכחות באך וחרפונו, הרגת לא חמלת. ספרטה בענן לך מעבור ופלה" ואבה ג, גנ-הו).

כפיית הדzik בעלם - שמי נבאים לה. מצד אחד צדיק ורע לו - למה יש כל קץ הרבה סבל בעולם? למה נחיר על ישראל וחירותך לך מרים וכי בגלו? רק הושיבו אשם ושם טה. תינוקות שלא ייעטו טעם חטא, נשמות טהורות שהי יכולות להאריך עולם מלא בזהירות "למה בך נבר" כתיר, תשכח עיננו ולחצנו" (תהלים מה, כה). אם יש הסבר לרע - אסור. לשמעו אותן, כמו משה רבנו. גם אם יש תקווה לטוב - אין בה

5. ירש וסובב גו' - מירוג וווטו

ירוב חיים רבי עלי' כאשר מיעו האדים לאברה ז', כאשר נשאה הוא שוחף להגבתו של משה רבנו הירא מהביס אל האילתי', יש לו גם שכר על טוישה ז'. בשכר ימוהביס אל האילתי', זכה ל'תמןת ה'יביט' - בפסקו זה מוטיע שם הויה ברוך הוא, שם המஸמל את מירות ורחמים. גם נשע עולל אחר שנקטעה ביר ררע - אין לה תחליף. ומה כבר אפשר להביא תחת מילון יידיש שנרצחו בשואה?

אך בעיית הצעוק האילתי יש גם פן שני, והוא ירש וסובב לו'. העולים מלא חסר ביל' גובל. המזויות כולה שופעת טובה, וגם רשיעים גורמים מוטוב דעתכה בעולם. שכוו כל המשיכים ולחשו את נקורות הוכחות שככל אדם, לראות מה שמודיע יש כל רוחה ורחמים בעולם.

אף אנו, שלא זכינו להארתו של משה רבנו, מכל מקום מטוגנים אנו לאמן לנו דרכו גם בזה.

אמנם נמן: מה מתנו הבנת תכלית התגלות סוד שם הויה ברוך הוא, ואין אנו יכולים לטעות את מירות ורחמים בכל הויה והורה. אבל זאת ודי נחן לנו לעשות: אם נהיה כולם עם עצמנו, ונסתכל בכל הרים פקוחות על הקורתות אוננו, נכיר במהפר העזום והבלתי צפוי שארע במצבנו ממש יוכל השנים שלחף. בימי השואה הנוראה והו הורה רוחש השחavo, ובזכrk לאורה, שהגע חיליה סוף של עם ישראל. כמה רוחך היה היפתרון הסופי' להלחות טפי' ממש?

עלינו לפקרו עיניים ולראות שת שארע לנו, וכברדי הנכיא: "ישאי סביב עיריך וראי, לכם וקבצו באו ל"ך" (ישעיהו, ס, ט).

לא גאנך להסביר את הטטר הפנים הנורא של שנות השואה. לא ניתן להסביר "למה", תעליטים ליתנות בצרה" (תהלים, א). האדים המאמין גם איש האמת, ולכן אין הוא לועג לאל הנעלם בכיוונים כוויים. לא יכול להימצא פיז' כלשהו בעולם זהה על נהרות רודם שנשפכו על קידוש השם. כאשר זמאן עומד בפני המשטורין והאים של יעקרות" אין-ספר, כאשר רשייע גודקע בעילויו, אפילו כבפי תחניתן קראעת לב להרחקים ומפני דרישות זעמו-ו-צדוק, אין לאם המאמין עצה אלא: ישב בדור וידם... יתון בערך פידוי ... אכיה ג, ט-טט).

תקומת ישו אל ארבע פיצויו ליעורו התקומת הבאתצת, ובוואדי שאינה פיצוי עלי הכלב המצחבר של שבעים וחמשה וזרות רווייטסרים.

ברם, האם כווננו ועוצם ידנו עשו לנו את כל החולל הזה?... האם מכל הדורות שאפאו וערגו וכמהו לציין, ורק מסרו נפשם לבוא בשעריה - האם מכלום אנחנו טוביים והוכאים ביטחור? מי ייעו ליקוף לזכותנו את החדר הנפלא שפוע עלייו, כתוב: "וירוחם גורלים אקבר'" וישערנו נו, זה? אין זאת לאא מירת ורחמים. ומי שהאמת נור להריגיו יוציא כי לא בזקתו עלה לנו ה' את הדבר הגודל הזה. מירת ורחמים היה זו שנגולה עליינו, ובזה יש לנו להבהירנו: "תמןת ה'יביט".

5. אבל אין חשב של מורות הלל, קיטי אישו עקרון שעילו למלוחה? מהייטת השואה של הבנים שנולו, יוקין הקשו בתרבגה אפורה לביעות הטוק והרע משמעות הברחים ועליה עליון שחשפנש קדרס מארה האם השואה יירוחש שההויסותה אבדה, או פירושה של טהרה שיש לה, למורת הכל, אמונה נבשרה של ייחון הטבר בהסתוריה או של גנולא' והטסוריות: אמא עידין מארק שhortstrasse היה ואילו שאבוטר לזרכל וזהו?

בראה לי, שנתקירה וזה של השבטים של הולך, קיטי אישו עקרון שעילו למלוחה? הריאו, פבניט שית עמדות בטוביים, וויט בעילום, והעלם הוא הרע. תעודה העתיה לאילו, כעומת ברכיה; ארטו טבטי, והעלם הוא הרע. התעודה של מורת דילך, וההסתוריה גואיל, גונאלא' אפרושה אידי' א-חורי' השואה, מבדחנו על וויחיד, שבזום של לדי' יויו. יוא א-בסטוד. אבל מבדחנו על העם, השואה שלם אמון תחטבון: "תמןת ה'יביט". הדרב שפהו איזו מגלם ענורה יגיד להו, והוא ציר ל'השיך ולהאמון נס אחר הדומת והטסורי. לילא' שאון יובילם לתקור אט הוויסותה, אין איזו גונאלא' להפקייר את העלם. אנו מאמינין פליק', שמי' שיב או שיבת אויר, וגונאלם בסבבשות אויר אונטו טמל שנגלה לתשובה' את שיבת צוין, והיוו כחלילם.

6. הא ב' מה יודעת רק ל ש א ו ל אובל לא להסביר

לחגנו היה משקיעת عمل ויגעה בתשובה כי לא בכתה הוא!

ל ה ש י ב יודעת רק ה ג ב ו א ה אשר דבר ד'

בפיה.

האדם הוא סטנ'שאלה גדול, כל תשובייו איין אלא שאלות. האנושיות בהתפתחותה למדת יותר ייורר השיך לנכון את שאילתי. במקבץ ואילתי תועד השאלת הנזול ביותר או תבאות התשובה הגדולה ביותר: ה ת ג ל ו ת ה ב ו א ה תשובה הפעילה על כל השאלות, תשובה הקביה על האלה האדם.

פרק ע"מ
יד' ב' ר' ג'

הראיה ז'ין דע

הענין מרכ'